

drugiej strony wiąże się z tym obniżenie poziomu dowodu, od którego Komisja może założyć, że wskazane przez nią okoliczności zostały udowodnione. Oznacza to polepszenie pozycji procesowej Komisji, z którym wiąże się pogorszenie pozycji danego państwa członkowskiego w formalnym postępowaniu wyjaśniającym. Poprzez nakaz udzielenia informacji wnosząca odwołanie została postawiona przed wyborem: albo naruszy swoje zobowiązania, przez co jednak odmawia się jej powołania się na niepełny charakter podstawy faktycznej i obniża się poziom dowodu po stronie Komisji, albo w celu zachowania swoich praw obrony jest faktycznie zmuszona do przekazania informacji w nieproporcjonalnej ilości. Obok doznanego uszczerbku prawnego pojawia się przy tym zawsze nadzwyczajny nakład czasowy i finansowy, który nie zostanie zrekomensowany. Także niezależnie od niniejszego postępowania nakaz udzielenia informacji może pociągać za sobą skutki prawne dla danego państwa członkowskiego w ten sposób, że niezastosowanie się do niego może prowadzić do postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom na podstawie art. 258 TFUE, a w skrajnym przypadku do postępowania o nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 260 TFUE.

Po czwarte orzeczenie Sądu narusza zasadę państwa prawa i skutecznej ochrony prawnej poprzez to, że jedyną ochronę przed nadmiernym nakazem udzielenia informacji widzi w niezastosowaniu się do niego. Takie postępowanie nie jest racjonalne i narusza wspomniane zasady. Ochrony prawnej przed bezprawnymi nakazami udzielenia informacji nie można uzależnić od tego, by państwo członkowskie się do nich nie zastosowało. Możliwość zaskarżenia nakazu udzielenia informacji stanowi jedyny środek dla tego, by obowiązkowi lojalności państwa członkowskiego nie wystawiać na nieograniczony zakres uznania Komisji, a Komisji umożliwić ze swej strony zachować obowiązek lojalnej współpracy z państwami członkowskimi.

W końcu Sąd błędnie ocenił kompetencje w sprawach dotyczących pomocy państwa, orzekając, że ochrona przed nieograniczonym nakazem udzielenia informacji ma polegać na odmowie przekazania informacji przez państwo członkowskie, które jego zdaniem nie są konieczne do ustalenia stanu faktycznego. Wiąże się z tym obce podziałowi kompetencji w prawie pomocy państwa przeniesienie obowiązku ustalenia stanu faktycznego i określenia przedmiotu postępowania na państwa członkowskie. To przeniesienie kompetencji, do którego zmierza Sąd, narusza podział kompetencji określony w art. 107 i 108 TFUE, nakłada na państwa członkowskie ryzyko błędnej oceny i zwalnia Komisję we wskazanym stopniu z obowiązku starannego ustalenia stanu faktycznego w postępowaniu administracyjnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Austria) w dniu 1 października 2010 r. — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic i Herbert Hilbe przeciwko Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Sprawa C-476/10)

(2010/C 328/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic und Herbert Hilbe

Strona pozwana: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 6 ust. 4 dyrektywy 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu (¹), zgodnie z którym może zostać utrzymane w mocy istniejące prawo krajowe regulujące zakup drugich miejsc zamieszkania, może być nadal stosowany do nabywania drugich miejsc zamieszkania, położonych w państwie członkowskim UE, przez obywatela należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego Księstwa Lichtensteinu?
- 2) Czy uregulowanie krajowe, które z powołaniem się na art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. zakazuje obywatelowi Księstwa Lichtensteinu nabycia położonego w jednym z państw UE drugiego miejsca zamieszkania, jest sprzeczne z postanowieniami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczącymi swobody przepływu kapitału, wobec czego organ krajowy nie powinien zastosować takiego uregulowania?

(¹) Dz.U. L 178, s. 5.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 7 lipca 2010 r. w sprawie T-111/07 Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka, pełnomocnicy)